

The Hellion

Christi Caldwell

Copyright © 2018 Christi Caldwell

Editie publicata prin intrelegere cu Amazon Publishing,

www.apub.com, in colaborare cu ANA Sofia

Alma este marca înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Secretul Cleopatrei

Christi Caldwell

Copyright © 2019 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Daniela Nae

Corector: Păunița Ana

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CALDWELL, CHRISTI

Secretul Cleopatrei / Christi Caldwell

trad.: Graal Soft – București: Litera, 2019

ISBN 978-606-33-3822-9

I. Dănilă, Adriana (trad.)

821.111(73)-31=135.1

CHRISTI CALDWELL

Secretul Cleopatrei

Traducere din limba engleză
Adriana Dănilă

Capitolul 1

Londra, St. Giles, primăvara 1825

Adair Thorne era predestinat să fie distrus de flăcări.

Rămas orfan cu mai mult de două decenii în urmă din cauza unui foc care nimirise brutăria tatălui său și îi ucisese părinții și sora, acum Adair stătea în mijlocul cenușii propriei case.

Împietrit. Amorțit. Incapabil să se miște.

Pierdut. Pierduse totul.

Pompierii abia reușiseră să potolească flăcările hulpave, trosnetul tăciunilor care spargea liniștea apăsătoare de pe St. Giles. Slujitorii, paznicii, servitoarele și toți bărbații și femeile care numiseră acest loc acasă stăteau tăcuți pe lespezile de piatră. De ici-colo, se auzea plânsul înăbușit al femeilor.

Adair privea fix în față, către garguiele de metal, încă impunătoare și intace, și către treptele de piatră pline de funingine de la intrarea în clubul Iadul și Păcatul.

Nu mai era nimic. Bucătăriile. Apartamentele. Sălile de joc. Toate birourile private și apartamentele folosite de bărbații și femeile care trăiau acolo.

Agonia își înfipsese ghearele lungi în carne lui, sufocându-l. Scoase un geamăt primitiv, disperat, parcă scos de un animal rănit. Sunetul se pierdu în plânsetele care se auzeau din spatele lui, între frânturile de cuvinte aruncate dintr-o parte în alta.

– Câtiva cu arsuri urâte... Un miracol că nimeni nu a fost ucis...

Da, toată lumea fusese evacuată în siguranță. și asta, în pofida faptului că pierduse clubul și toate veniturile, îl mai liniști un pic pe Adair. Viețile oamenilor fuseseră cruce.

„Ai pierdut doar celealte lucruri... Totul.“

– Nu vor reuși să-l salveze...

Acele câteva frânturi de conversație venind dinspre doi membri ai echipei de pompieri care se luptaseră cu focul îl aduseră pe Adair

cu picioarele pe pământ, distragându-i atenția de la confuzia, oroașea și disperarea momentului.

Clipi încet. Da. Avuseseră noroc. Nici un suflet nu fusese pierdut în vâlvătaia încinsă. Și totuși, Adair strânse degetele murdare de fungingine în pumni – îl mistuia o furie de nedescris, care nu avea nici o legătură cu recunoștința pe care o simțea. Cumva, din interior, simțea nevoie să-și dea capul pe spate și să urle din tot rărunchii împotriva lumii, împotriva tuturor lucrurilor pe care le pierduse în acea zi.

Abia dacă îl observă pe Ryker, fratele său de suflet pe care îl cunoscuse pe străzi, apropiindu-se de el. Amorțit, Adair îl privi.

Cu obrajii negri, proprietarul călit de legea străzii avea o scădere bântuită în ochi.

– Haide, iî zise Ryker. Nu putem face nimic dacă stăm aici. Trebuie să găsim un loc pentru muncitorii noștri...

Vocea lui părea să spună atât de multe, însă mintea deja încețoșată a lui Adair nu reușea să asculte nimic, darămite să înțeleagă ceva. Desigur acesta era motivul pentru care Ryker fusese dintotdeauna liderul bandei lor din St. Giles. Preluase comanda și dădea ordine. Își potolise furia nesătioasă și ura contra lumii din jur, iar acum dicta condițiile supraviețuirii pentru a lupta în altă zi cu dușmanii lor de moarte.

Ryker iî puse o mână pe umăr.

– Haide!

– Nu plec, izbucni Adair, smucindu-se. Tu vrei să plecăm pur și simplu? Eu nu o să fac asta. Clubul ăsta înseamnă ceva pentru mine!

Fratele său pufni zgomotos.

Experiența de șef al pazei, mereu alert și grăbit să opreasă bătăile din fostul club, care acum ardea, îl făcu pe Niall să alerge către locul în care se aflau cei doi. Nici măcar căsătoria recentă cu Lady Diana, fiică de duce, nu reușise să șteargă urmele trecutului atât de adânc înrădăcinat în el.

– Destul! mărâi el, punându-se între Ryker și Adair.

– Tu nu înțelegi că eu nu plec! repetă Adair, aşezându-se resemnat pe jos.

Secretul Cleopatrei

Celălalt frate de suflet cunoscut pe străzi, Calum – calm din fire, chiar și când înfrunta focul –, părăsi grupul de angajați cu care vorbea și li se alătură.

– Ce e?

„Cum naiba este atât de calm?”

– Ăsta – Adair făcu un semn cu bărbia către Ryker – vrea să plece. În timp ce visurile lor ardeau peste tot împrejur.

– Nu o să iasă nimic bun dacă stăm și urmărim... asta, comentă Ryker, arătând cu mâna spre flăcări.

Adair ridică ochii înnebuniți de furie către ferestrele crăpate și sparte. Înainte ca vreunul dintre frații lui să poată vorbi, Adair izbucni:

– Locul acesta este însăși existența noastră!

Acesta fusese visul care le permisese nu doar să supraviețuască, ci și să trăiască atunci când nici nu-și imaginau astfel de capricii.

– Locul ăsta ne-a protejat în iernile incredibil de geroase, ne-a ocrotit de luptele vicioase cu cuțite de pe străzi și de bătăile lui Mac Diggory, iar acum tu vrei să plecăm pur și simplu?

În tonul lui se simțea o nebunie delirantă, care nu îl mai cuprinse de când era copil și urmărise cum focul iî răpise brutăria într-un mod asemănător.

Cei trei păreau acum prea obosiți ca să se mai certe, așa cum se întâmplă de obicei când îl menționau pe fostul lor șef de bandă.

Mac Diggory. Mort de doi ani, încă trăia în mintile lor și în acțiunile bărbătilor și femeilor care iî juraseră loialitatea diavolului și care promiseră să se alăture lui Adair, Ryker, Calum și surorii lui Niall, Helena, după ce aceștia îl uciseseră pe bastard. Până și un loc de-a dreapta satanei, în focurile iadului, era prea bun pentru acea brutală nemiloasă. Bătuse, ucisese, violase și distrusese mulți oameni. Și totuși, câștigase loialitatea pe viață a unora dintre ei.

– Asta a fost mâna lui Killoran, șopti Adair.

Broderick Killoran, proprietarul clubului Bârlogul Diavolului – clubul lor rival –, era de vină. De-a lungul anilor, lupta pentru supremăție dintre cele două cluburi nu se dusese pe străzi, ci în spațiile clădite pe bogății furate.

– Încearcă să ne ruineze încă de pe vremea când a moștenit totul de la Diggory.

Frații lui tăcură, iar linistea care se asternu fu ca o confirmare.

Respectând numele autorului
– Iar noi l-am crezut când a promis că va onora jurământul de pace, izbucni Adair.

După ce soția acum decedată a lui Diggory o capturase pe Diana, familia lui Killoran îl condusese pe Niall înapoi la ea. Adair și frații lui încheiaseră o înțelegere periculoasă, ca acum să fie luați de proști pentru că lăsaseră garda jos.

– Ai zis să avem încredere în el.

„Dar și eu sunt la fel de responsabil pentru că am făcut asta, în ciuda judecății mele.”

Cel mai vulcanic dintre ei, Niall își pierdu controlul.

– Nu este vina mea, mărâi el, întorcându-se către Adair.

Calum și Ryker îl prinseră iute de braț.

– Nu e vina ta! îi ziseră ei.

– E vina tuturor. Toti am lăsat garda jos, strigă Adair în mijlocul străzii.

Era una dintre regulile de bază necesare supraviețuirii, iar ei fusese mult prea slabii, iar asta îi costase clubul. Simți un gust amar.

– Destul! zise Ryker scrășind din dinți.

Îi privi cu atenție pe angajații murdari de fungingine, împrăștiați dintr-o parte în alta, care se uitau la ei cu teamă.

Povara responsabilităților îl copleși deodată pe Adair. Era singurul lucru care îl făcea să rămână conștient și stăpân pe sine și să nu cedeze în fața sentimentului de panică insinuat în gândurile lui, care îl rodea înacet. Își aduse aminte că avea un scop. Unul bun. Îl făcea mai puternic în fața disperării și îl ajuta să nu cedeze în fața întunericului. Bărbații, femeile și copiii din spatele lor depindeau de acest club, supraviețuirea lor era legată de existența clubului. Fuseseră angajați loiali și meritau mai mult decât incertitudine și frică.

– Trebuie să avem grija de ei, îi spuse Ryker pe un ton grav.

Un colț din casă se desprinse și căzu pe alei deasupra unei grămezi de resturi. Zgomotul trezi un nou val de lacrimi și gemete agonizante ale bărbaților, femeilor și copiilor din jurul lor.

– Am trecut prin situații mai rele, zise Calum stoic, ca de obicei, cel mai optimist din grupul lor. O să trecem și peste asta.

Vorbi cu aceeași încredere pe care o avusesese încă de când erau tineri și săraci, fără un acoperiș deasupra capului în lunile reci de iarnă.

– Și vom deveni și mai puternici, adăugă el, strângând din dinți.

Secretul Cleopatrei

Da, trecuseră prin situații groaznice.

Adair închise ochii pentru o clipă. Cu siguranță, asta vorbea despre tăria fraților lui și despre propria slăbiciune, însă gândul de a reconstrui totul de la zero îi stârnii panica. Egoist și laș, își dorise să se mențină în vârful piramidei, la adăpostul regatului lor, fără a mai cunoaște vreodată noi începuturi. Începutul tuturor lucrurilor – de la prima suflare la puterea de a-și reveni după o tragedie, de la a-și găsi o familie până la a construi o nouă casă – necesitase foarte multă muncă. Avusesese parte de atâtă incertitudine și frică de necunoscut!

– Hai, zise Ryker din nou. Trebuie să-i luăm pe toți de pe stradă până când...

Străfulgerări întunecate îi cuprinseră privirea, prima doavadă a incertitudinii mereu încrezătorului Ryker Black.

Ryker înaintă pe stradă, dând ordine în stânga și-n dreapta angajaților cuprinși de teamă.

Adair privi în spate către clădirea arsă, și un sentiment de dezolare îl lovi în piept. Cel puțin, avusesese parte de șapte ani din viață în care fusese innocent și bun, dar aceștia muriseră odată cu părinții și sora lui în alt foc. În aceste clipe, deși era recunosător că nici unul dintre bărbații, femeile și copiii care numeau acel loc acasă nu avusesese aceeași soartă ca familia lui, nu se putu abține să nu se lase pradă furiei. Iar asta, deoarece clubul nu fusese doar o simplă clădire sau un loc de muncă, ci un vis – casa lui, singurul lucru pe care și-l dorise în viață. Iar acum nu mai era.

– Adair? îl strigă Calum. Avem nevoie de ajutorul tău ca să urcăm oamenii pe cai și în trăsuri.

Adair încuviință din cap și își concentră imediat atenția asupra sarcinii primite, ordonându-i pe cei prezenți unde era necesar, găsind astfel un refugiu în calea tumultului care îi sfâșia mintea și sufletul.

Alături de frații lui, munci până noaptea târziu, până când fiecare slujitor, paznic, cărciumăreasă sau crupier fusese urcat într-o trăsură și transportat la casele din oraș ale lui Ryker, Niall și Calum. Până când ultimii rămași pe străzile din St. Giles, lângă resturile arse din Iadul și Păcatul, fură Adair, Calum, Niall și Ryker: bărbații care creaseră acel club.

Adair privi pătrunzător fațada distrusă de flăcări a clădirii.

„Pace. Ce prostie!”

Respectând ambele părți, se încheia un armistițiu între oamenii lui Killoran și proprietarii de la Iadul și Păcatul. Dar acel armistițiu fusese distrus în jurul care mistuise totul cu o seară înainte.

— Înțelegerea a căzut, spuse Adair încet, iar frații lui îl priviră cu interes. Killoran și-a dorit ca Ryker și Penny să-i prezinte neamurile bastarde în înalta societate. Singura persoană cu care fiecare dintre noi o să-i facem cunoștință este diavolul însuși.

Frații săi se uitară unul la celălalt și apoi către Adair. Încuvîntără la unison.

— Înțelegerea a căzut, confirmă Ryker, buzele zvâcindu-i cu promisiunea răzbunării.

Nici un Killoran nu avea să beneficieze vreodată de sprijin din partea familiei Iadul și Păcatul. Adair ar fi preferat să-și scoată măruntaiele singur decât să mai cedeze în fața acelei bande josnice.

Blesteme să fie jurăminte!

Capitolul 2

În biroul lui Ryker Black plutea o tensiune apăsătoare, care era cu mult mai potrivită unei lupte de stradă din St. Giles decât unei case de la oraș din Mayfair.

Însă nu în fiecare zi se adunau la o întâlnire cei mai nemiloși luptători și lideri de bandă de pe străzile întunecate ale Londrei.

Adair, Ryker, Calum și Niall se întâlniseră de mai bine de zece minute cu Broderick Killoran, cu paznicul masiv și urât al acestuia și cu Cleopatra, sora lui Killoran. Nimici nu scosese un cuvânt de la apariția trioului. Fiecare îl privea stâruitar pe cel de lângă el, ca într-o provocare tăcută, așteptând să vadă cine îndrăznea să vorbească primul.

În acea tacere mormântală, Adair îi privi pe cei trei dinaintea lor. Broderick Killoran stătea confortabil ca un rege într-unul dintre scaunele de piele din biroul lui Ryker. Cu palmele aşezate pe pielea fină și rânjind la ceilalți, părea complet detașat, relaxarea pe care o emana fiind contrazisă de strălucirea aprigă din ochii lui. Paznicul cât un urs, care părea mai mult munte decât om, stătea în spatele stăpânului, cu mâinile în solduri. Adair privi cu repulsie bestia care era cu aproape opt centimetri mai înaltă decât cei 1,90 metri pe care îi avea el. Văzuse de aproape, ca urmare a nenumăratelor lupte de stradă, că până și un copil putea să doboare o persoană de trei ori mai mare cu o lovitură bine plasată, cu o mușcatură sau cu un sut. Își mută privirea către figura de copil de lângă brută. Avea în jur de 1,5 metri, iar formele ei subțiri și fine erau îmbrăcate în satin. Cu ochelari și nenumărate bucle șatene, arunca flăcări din ochi, promițând moarte oricui îndrăznea să o provoace.

Adair îi aruncă o privire nemiloasă Cleopatrei Killoran. Sora lui Broderick Killoran. Cea care aranjase pacea dintre familiile lor, care îi condusese la soția lui Niall, Diana, pentru a o salva. Totul fusese plănit pentru a le doboră barierele. și cu câtă ușurință căzuseră în capcană! Avea infățișarea unui copil, dar purta în ochi întunericul

Războiul. Doar un neghioib sau un naiv ar fi văzut în ea o domnișoară cu bucle și cu ochelari. Pentru el, ea reprezenta un pericol, și știuse asta de când o văzuse.

Domnișoara Killoran întăreni și își plimbă privirea dintr-o parte în alta. Agilă ca un uliu, nu scăpa nici un detaliu din încăpere.

Privirile li se întâlniră. Orice altă persoană ar fi avut decentă de a se uita din polițe în altă parte. Nu și Cleopatra Killoran, care îi zâmbi zeflemitor. După ce-l analiză bine din cap până-n picioare, clatină din cap ca și cum nu-i merita atenția și își îndreptă privirea spre partea din față a încăperii.

Ura mocnea în venele lui, pulsând puternic, de parcă ar fi vrut să iasă de acolo și să o strângă de gât.

Foșnetul materialului de piele al scaunului îi atrase atenția spre Killoran, care tocmai se așezase picior peste picior. Deschise gura pentru a vorbi, dar sora lui întinse iute mâna dreaptă peste spătarul scaunului.

Proprietarul sălii de joc, în costumul lui elegant de lână, mult mai potrivit pentru unul dintre cartierele elegante ale Londrei decât pentru mahalale în care crescuse, ridică ochii spre sora lui. Schimbară câteva priviri.

Un lord sau o lady din înalta societate nu ar fi surprins niciodată schimbul tacut de gânduri. Adair învățase pe propria piele ce însemna să deschizi gura pe străzi. Aveai două opțiuni – fie erai în pericol și chiar puteai să mori, fie învățai o nouă limbă. Asta se vorbea acum în față lui, prin arcuirea usoară a sprâncenelor blonde ale lui Killoran și modul în care domnișoara Killoran strânse din buzele cărnoase.

Bărbatul se sprijini și mai tare în scaun și continuă să tacă. În spatele lui, diavolița îl privi pe Adair și afișă un zâmbet afectat.

„Ce zâmbet!” îi zvârnî un nerv din colțul ochiului. Își pocni încheieturile. La dracu’ cu familia și cu întâlnirea asta!

Până la urmă, liniștea fu tulburată.

– Înțelegerea noastră a căzut, anunță Ryker cu tonul lui jos și grav.

Renunțând la nonșalanța afișată până atunci, Broderick se aplecă în față, în scaun.

– Avem o înțelegere, Black, zise proprietarul rival, lovind cu pumnul marginea biroului lui Ryker. O înțelegere blestemată!

Chiar dacă Adair îl înjurase în gând pe fratele său pentru faptul că deschisese primul gura în acest război, simți fiorii triumfului, știind că îi răpeau lui Killoran sigurul lucru pe care îl voia, singurul lucru pe care i-l puteau da. Mai exact, ceea ce Ryker și Penelope îi puteau oferi bastardului – respectul.

Domnișoara Killoran surprinse privirea fratelui ei și clatină ușor din cap. Roșu de furie, acesta sări în picioare. Sprijinindu-se cu mâinile de marginea imaculată a mobilierului din mahon, se aplecă în față.

– Bastard nenorocit ce ești! strigă el. Dacă nu era familia mea, soția astuia – făcu un semn din bărbie către Niall, care stătea în stânga lui Ryker – ar fi fost moartă. Clocotind de nervi, se îndreptă de spate. Ar fi trebuit să o las să-și întâlnească destinul.

Dintr-o dată, Niall izbucni, scotând niște sunete animalice, și se aruncă în direcția lui Killoran. Calum și Ryker se întinseră rapid și prinseră de brațe.

– Dracu’ să te ia, bastard nenorocit! tună el, încercând să se elibereze. O să-ți scot mațele pe gură și apoi o să-ți le vâr înapoia în pântecul pe care o să-l spintec!

Paznicul hidos al lui Killoran făcu un pas în față.

Adair scoase iute pistolul și îl îndreptă către bestia înaltă, oprind-o din drum.

Majoritatea femeilor s-ar fi speriat și ar fi fost însășimântate la vederea unui pistol îndreptat către un bărbat aflat atât de aproape de ele. Cleopatra Killoran înclină bărbia către Adair și îl privi fix, mișcându-se și așezându-se în bătaia puștii, între Adair și paznic.

Adair ridică din sprâncene. Diavolița era nebună, neinfricată sau proastă. Își risca viața pentru un bărbat aflat în slujba fratelui ei? Probabil comportamentul ei era o combinație din cele trei.

– Cleo! rosti Killoran tăios.

Schimbarea de atitudine de la un bastard nemilos la un bărbat pregătit de luptă îi trădă slăbiciunea. Lui Killoran îi păsa de fata din spatele lui. Ea își încovoie umerii, înfruntându-i pe toți din încăpere.

– Chiar te așteptai ca un Black sau oricine de la Iadul și Păcatul să-și onoreze cuvântul? întrebă ea, scuipând pe podea, la picioarele lui Adair.

Lui Adair îi zvâncni un mușchi în colțul ochiului când tensiunea din cameră începu să crească. Pe stradă, un om valora cât propriul cuvânt. Era un bun mai prețios decât aurul.

Killoran se puse în fața ei. Din nou, ca hoțul care cu siguranță fusese, ea se stăcăra din spate și se așeză în fața biroului. Stătea acolo, cu brațele încrucișate, angajată într-o luptă tăcută cu Ryker.

Adair își relua poziția. Pentru prima dată în viața lui, se îndoia de abilitățile fratelui său de a câștiga această luptă tocmai împotriva unui Killoran alunecos.

– Înțelegerea noastră a căzut când s-a dat foc clubului Iadul și Păcatul, zise Ryker pe un ton rece și impunător.

– Pfiu! E mai bine pentru clientii voștri.

Adair rămase cu gura căscată când văzu îndrăzneala tinerei femei, iar furia își scoase din nou capul la lumină.

– Dar nu aveam nevoie să dăm foc clubului vostru pentru a-l distrugе. Voi – făcu un semn către Adair și frații lui – ati făcut singuri asta, căsătorindu-vă cu lady elegante și simandicoase.

– Și nu vreți același lucru pentru voi și ai voștri? strigă Adair către ea. Să pretindeți că sunteți altfel decât în realitate? o provocă el, vorbindu-i intenționat cu accent londonez, încercând a-i aminti ce erau ea și rudele ei.

Femeia râse apăsat și zeflemitor, iar sunetele îi făcură pielea de găină lui Adair. Oamenii, indiferent de poziție, aspect sau gen, nu îndrăzneau niciodată să-i râdă în față. În copilărie, chiar bătuse un băiat din cauza asta. Până acum, nu întâlnise vreo fată suficient de curajoasă sau de proastă ca să încerce. Acum nenorocita insolentă ar fi trebuit îngropată.

– Nu știam că bărbații neloiali ar trebui să aibă vreun pic de minte în capetele alea. Înalta societate încide ochii când bărbații lor se căsătoresc cu cei de teapa noastră. Black a fost iertat pentru că este bastardul unui duce, dar tu, zise ea arătând cu degetul către Niall, – și tu – făcu semne spre Calum – să vă căsătoriți cu fete de duce? Chicoti. Asta arată aroganța voastră de fiu de târfe. Una e ca un lord să se vândă pe sine pentru un titlu și alta e ca voi să vă încurcați cu cei din lumea lor. Puteați la fel de bine să vă dați singuri foc la clădire în ziua în care ați semnat documentele de căsătorie. Făcu o pauză și îi privi. Asta dacă Ryker poate să citească, nu?

Ryker roși și privi către Calum. Ei doi, ca veterani ai grupului lor, fuseseră proprietarii principali și liderii familiei și ai clubului lor. Calum ridică din sprâncene și privi neajutorat către Niall și Adair. Drăcia naibii, fetișcana îi jignise pe totul!

– Să înțeleg că nu? întrebă neobosită Cleopatra Killoran privind amenintător spre Calum.

Niall pufni.

– Sora ta e nebună, Killoran! zise el, uitându-se cu milă către celălalt proprietar.

Killoran înlemnii.

– Cum soacra ta e în Bedlam, iar tu te-ai trezit într-o familie în care nebunia e la ea acasă, cred că înțelegi prea bine ce înseamnă să fii pierdut, dar, te asigur, Cleo e mult mai inteligentă și mai puternică decât oricare dintre ticăloșii pe care îi numești frați, spuse Killoran.

Toată compasiunea dispără din mintea lui Niall în timp ce se aruncă peste birou către Killoran. Camera se umplu de strigăte, blesteme și înjurături când frații lui Adair îl prinseră pe Niall de picioare și îl traseră înapoi.

Iar în tot acest timp, domnișoara Killoran rămase nemîșcată, cu un zâmbet uriaș și trufaș pe chip. Îi făcu semn fratelui ei.

– Am terminat aici, Broderick. Îi-am spus că nu o să-și țină cuvântul.

Tânără femeie porni către ușă. Paznicul morocănos porni imediat după ea, însă Broderick rămase în loc.

– Nu plec, rosti el cu un zâmbet, așezându-se la loc pe scaun. Mi-au promis ceva și o să mă asigur că se țin de cuvânt.

Domnișoara Killoran bombăni și se întoarse. Cu mișcări ciudate, care nu ar fi fost niciodată considerate potrivite pentru o lady, se tărî înapoi, trase scaunul de lângă fratele ei și se așeză. Se strâmbă la el, dar acesta nu părea să o vadă ori să-i pese de nemulțumirea ei. Cu nonșalanță lui obișnuită, Broderick își scoase mănușile și le lovi una de cealaltă.

Ryker ezită când Adair îi făcu semn fratelui său să arunce în stradă acel trio minunat. Să-i alunge pentru ceea ce făcuseră și pentru ceea ce nu mai putea fi reparat. Însă Ryker se așeză.

Cleopatra se sprijini de spătarul scaunului, trupul ei mic pierzându-se în faldurile largi de piele ale acestuia. Privi de jur împrejur și rămase cu ochii pe pistolul încă ațintit al lui Adair. Femeia pufni.